

[Karl M. Andersen.]

Man skal jo dog se manglerne, før man kan rette dem. Men vi, der i dag har ansvaret for vort folks fremtid, kan se, at vort samfunds fordelingsorganisation lader meget tilbage at ønske. Dersom vi ikke kan se, at det er vor opgave i dansk politik at skabe en fordelingsorganisation i vort samfund, der sikrer det enkelte individ det fulde udbytte af eget arbejde på frihedens grund med respekt for den økonomiske ulighed, der er følgen af ulighed i dygtighed og energi, forstår vi ikke vor besøgelsestid.

Det er ofte hævdet, at de politiske partier her i det høje ting har pligt til samarbejde. Jeg vil gerne være med i et samarbejde til gavn for det arbejdende folk. Jeg vil gerne være med i et samarbejde for en retfærdig fordeling af den rigdom, folket skaber. Men jeg siger ligesom Morten Luther og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard: det er ikke rådeligt at handle mod sin overbevisning. Og det er min overbevisning, at statsregulering fører til fattigdom. Det er min overbevisning, at det er det private initiativ, der har skabt alle fremskridt og al rigdom. Det er min overbevisning, at menneskenes naturlige virketrang og sparsommelighed vil fremme alles vel, når staten sætter den rette grænse for deres udfoldelse. Vort samfund er stivnet i organisationer. Vort samfund omklamrer individet og hemmer individets virketrang og skaberlyst. Jeg ønsker frihed. Jeg ønsker personlig, politisk, økonomisk og åndelig frihed for mig selv og for alle mine landsmænd. Jeg forudser, at man vil kalde mig talsmand for den tøjlesløse frihed, og vil derfor spørge: Hvad er tøjlesløs frihed? Er det en frihed, hvor det ene menneske tilvender sig en del af andre menneskers arbejdsudbytte? Så er det tøjlesløs frihed, vi lever under. Frihed er ligeret. Personlig frihed er personlig ligeret, politisk frihed er politisk ligeret, økonomisk frihed er økonomisk ligeret og åndelig frihed er åndelig ligeret. Vi har politisk, personlig og åndelig frihed og ligeret, men vi har ikke økonomisk frihed, så længe der foregår udbytning gennem grundspekulation, told og restriktioner. Derfor består den økonomiske frihed i afskaffelse af alle monopoler. Dersom vi afskaffer alle monopoler, hvorigennem folk kan tjene penge uden at arbejde, vil der ingen være, der kan tjene penge uden at yde vederlag eller tjenester til gengæld, og hermed vil der være sikret enhver det fulde udbytte af eget arbejde.

Vejen frem til dette mål hedder fuld grundskyld, frihandel, et ærligt pengevæsen og fri konkurrence på lige vilkår. For så-

danne reformer vil jeg gerne arbejde sammen med alle partier i det høje ting, og vil den høje regering føre en sådan politik, tror jeg, den vil leve længe og skrive et ærefuldt blad i vor historie.

Harald Nielsen: Der er et spørgsmål, jeg gerne vil henlede den højtærede landbrugsministers opmærksomhed på, og det er den, som jeg synes, noget urationelle og ikke helt retfærdige måde, hvorpå staten yder tilskud til opdyrkning af hedearealer.

Ordningen er den, at enhver hedeopdyrker er berettiget til at modtage et opdyrknings-tilskud gennem den institution, der hedder Hedebruget — en institution, der, som sikkert de fleste ved, gør et såre samfundsnyttigt arbejde ved på forskellig måde at yde hedeopdyrkere og nybegyndere på heden hjælp ved nybygning og ved gennemførelse af tiltrængte arbejder og forbedringer på deres ejendomme.

Der er, som det fremgår af Hedebrugets beretning, i de godt 40 år, selskabet har bestået, opdyrket 120 000 ha med selskabets bistand og af dets medlemmer, og statens tilskud har i samme tidsrum kun andraget 5 mill. kr. — en hjælp til selvhjælp, som jeg synes er givet godt ud. Og staten har jo sikkert også fået sine udlagte penge mange gange igen gennem de skattepligtige indkomster, der kommer frem, når gold hede forvandles til agerjord.

Nu må den højtærede landbrugsminister ikke tro, at jeg er ude for at opnå et større statstilskud. Det mener jeg ikke vi nogetsteds — sådan som forholdene i øjeblikket tegner sig økonomisk — bør stille krav om. Det, jeg vil gøre opmærksom på, er den skævhed, der opstår som følge af, at statens samlede tilskud er så omtrent af samme størrelse fra år til år. Det bevirker nemlig, at opdyrkningstilskuddet pr. ha bliver stærkt varierende. I de år, hvor mange går i gang med opdyrkingen af hedearealer, bliver tilskuddet meget lille, i år, hvor færre tager denne opgave op, bliver tilskuddet meget stort. Som eksempler herpå, hentet fra Hedebrugets beretninger, kan jeg anføre, at i finansåret 1949—50 var opdyrkningstilskuddet pr. ha 55 kr., i 1946—47 var det 110 kr. pr. ha. Det er det, der forekommer mig irrationelt, og det er heller ikke helt retfærdigt overfor den hedeopdyrker, der er så uheldig at gå i gang med opdyrkingen i et år, hvor mange har haft den samme idé.

Det ville efter min mening være en bedre og mere retfærdig ordning, om man fra statens side fastsatte opdyrkningstilskuddet til et bestemt antal kroner pr. hektar, således